

зузная. — „Ами защо, дѣдо попе, водата са не излива и защо хората не падатъ, когато земята е околчеста?“ — „Защо хората не падатъ?“ попита и той. — „Така зеръ,“ рѣкохъ азъ. Дѣдо попъ отиде въ другата одая, отвори нѣкакавъ си санджѣъ, извади изъ него едно парченце камакъ, или смола, — не зная що бѣше, — и донесе го при мене. — „Знаешъ ли ти що е това?“ ма попита. — „Не зная, казвамъ: — отъ дѣъ ща да зная!“ — „Това е магнитъ, рѣче той; — а магнитътъ е такавъ единъ камакъ, който тѣгли желѣзото камъ себѣ си.“ И пакъ истинна, зема той едно отеличе, повика го каде магнитътъ и откличето са спусна и залепи са за камакътъ: стои на него право, като залепѣно, стои така също, както стои и човѣкътъ на земята. — „Сега отгъсни това откличето отъ тоя камакъ,“ каза дѣдо попъ. Азъ го дъргнахъ, ала са измавихъ. Азъ мислѣхъ, че е лесно да го откача, а то било мъчно — насила го откачихъ отъ тоя проклѣти камакъ. — „Сега държъ откличето отдолу подъ магнитътъ и доближи си рѣката до него.“ Азъ клѣгнахъ подъ дѣдовата испова рѣка, и щомъ доближихъ откличето до камакътъ, то нѣкаква си сила дърпна това откличето изъ рѣката ми, и то подскокна и пакъ са залѣпи за камакътъ, — и стърчи на него съ главата надолу, стърчи и не пада. Какви сж тие чудеса? Поглѣдахъ азъ не е ли намазанъ или камакътъ, или откличето съ нѣщо, — не е, — свчко е сухо. А и това пакъ да кажеме: откачихъ откличето, приближихъ го пакъ до камакътъ, а рѣката ти усѣща,